

Crvena mora

ispuni me
napuni ovaj vrč

koliko Crvenih mora
ispred mene

razdijeli ova mora
ispuni ovaj vrč

*Adolf Polegubić**

* Adolf Polegubić, iz zbirke pjesama *Crvena mora – Duhovno pjesništvo*, Zagreb, Glas Koncila, 2020.

Ključ

došao si
s Davidovim ključem
zlatnom rukom

kad jedanput zaključaš
kad jedanput otključaš
vječnost naspram vremenu

misao o ulasku
misao o izlasku
ne postoji

Adolf Polegubić

Poslanje

otišli su
do kraja zemlje
darivajući riječ

riječ dođe do mene

primim je sa strahom
da ne padne u drač
i uguši se

da ne padne na kamen
i osuši se

Adolf Polegubić

Slijepac iz Betsaide

koje li radosti
kod onog slijepca
iz Betsaide
kad si mu vid vratio

očima svojim
tada promatraše ljude
kuće
brežuljke

bijaše to za njega
sasvim novo

već se navikao
na svoju sljepoću

ljude je samo
po glasovima prepoznavao

slušao ptice
šumove rijeka

koje li radosti
kad je ugledao lice tvoje

Adolf Polegubić

Svjetlosti ususret

dugo ti nisam
napisao pjesmu
sav sam
ko suha zemlja
u čežnji

u mislima nekim
koje prelaze onu stranu kruga
poput slijepca
nježno dodirujem slova
na kojima piše tvoje ime

vrijeme je oduvijek
dijelilo naše svjetove

umiveni ljubiteljima
u osvit Cvjetne nedjelje
obrazima
prema Svjetlosti

Adolf Polegubić

Trajanje između

pretao sam
trčati za vjetrom
i čekati prigode

već dugo ne hvatam
čuperak sretnog trenutka

i ništa se posebno
ne događa
uostalom, što bi se
posebno i dogodilo

već dugo
ne dobivam pisma iz daljine

niti očekujem iznenadni poziv

život je ono
što traje između
u tišini

u malim iskrama
između dana i noći

a kad se noć spusti
prekrižim se
prijateljski porazgovaram s Bogom

i usnem

Adolf Polegubić

Moj Bog

moj Bog
nije vojskovođa silni
na oblaku
niti traži
da se krv lije
u njegovo ime

moj Bog
nije dalek
i neshvatljiv
na nekom brežuljku
od zlata

moj Bog je
hodao uprljanim stazama
i tješio mnoge
s ruba svijeta

moj Bog je
razapet na križu
i umro za mene
u onaj dan

moj Bog živi
i ponovno me podiže
kada padnem

moj Bog me
sa smiješkom promatra

Adolf Polegubić

Budi blag, Gospodine

jesen je

po grobovima
vjetar lišće raznosi

budi blag, Gospodine

ove večeri
učini me svijećom
neka gorim na nekom
napuštenom grobu

neka budem toplinom
nekom napuštenom biću

budi blag, Gospodine

i neka nam je lagan komad
ove teške zemlje

Adolf Polegubić

Božić

Noćas me veliki Bog
u liku djeteta
nazvao bratom

U ulici
među brojnim prolaznicima
smiješkom javlja se

Na kamenjaru djetinjstva
zapalio je vatru ognjišta
majke moje

Adolf Polegubić

